

Sentencja

1) Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim:

- na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, zmienionej dyrektywą Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r., w związku z pkt 2.2 załącznika II do dyrektywy 2000/60, ponieważ nie uwzględniło nielegalnego poboru wody i poboru wody służącego do zaopatrywania obszarów miejskich przy szacowaniu poboru wód podziemnych w regionie Doñana (Hiszpania) w ramach dalszej charakterystyki w Plan Hidrológico del Guadalquivir 2015–2021 (planie hydrologicznym dla Gwadalkiwiru na lata 2015–2021), zatwierdzonym przez Real Decreto 1/2016 por el que se aprueba la revisión de los Planes Hidrológicos de las demarcaciones hidrográficas del Cantábrico Occidental, Guadalquivir, Ceuta, Melilla, Segura y Júcar, y de la parte española de las demarcaciones hidrográficas del Cantábrico Oriental, Miño-Sil, Duero, Tajo, Guadiana y Ebro (dekret królewski 1/2016 zatwierdzający rewizję planów hydrologicznych dla obszarów dorzeczy Kantabrii Zachodniej, Gwadalkiwiru, Ceuty, Melilli, Segury i Júcar, jak również hiszpańskiej części obszarów dorzeczy Kantabrii Wschodniej, Miño-Sil, Duero, Tagu, Gwadiany i Ebro) z dnia 8 stycznia 2016 r.;
- na podstawie art. 11 dyrektywy 2000/60 w związku z jej art. 4 ust. 1 lit. c), ponieważ nie przewidziało w programie środków opracowanym w ramach planu hydrologicznego dla Gwadalkiwiru na lata 2015–2021 żadnych środków celem zapobieżenia zakłóceniom w chronionych typach siedlisk znajdujących się na obszarze chronionym „Doñana”, oznaczonym kodem ZEPA/LIC ES0000024, które wynikają z poboru wód podziemnych na potrzeby strefy turystycznej Matalascañas (Hiszpania), oraz
- na podstawie art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, ponieważ nie przyjęło odpowiednich środków celem uniknięcia istotnych zakłóceń w chronionych typach siedlisk na obszarze chronionym „Doñana”, oznaczonym kodem ZEPA/LIC ES0000024, na obszarze chronionym „Doñana Norte y Oeste”, oznaczonym kodem ZEPA/LIC ES6150009, i na obszarze chronionym „Dehesa del Estero y Montes de Moguer”, oznaczonym kodem ZEC ES6150012, powodowanych przez pobór wód podziemnych na chronionym obszarze przyrodniczym Doñana od dnia 19 lipca 2006 r.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Europejska i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 348 z 14.10.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – FS / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-719/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo obywateli Unii i członków ich rodziny do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Artykuł 15 – Zakończenie czasowego pobytu obywatela Unii na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego – Decyzja o wydaleniu z terytorium – Fizyczny wyjazd tego obywatela Unii z tego terytorium – Skutki w czasie tej decyzji o wydaleniu – Artykuł 6 – Możliwość skorzystania przez wspomnianego obywatela Unii z nowego prawa pobytu po jego powrocie na to terytorium]

(2021/C 320/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FS

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że pełne wykonanie decyzji o wydaleniu obywatela Unii z terytorium przyjmującego państwa członkowskiego wydanej na podstawie tego przepisu z tego względu, że obywatelowi Unii nie przysługuje już prawo do czasowego pobytu na tym terytorium na mocy tej dyrektywy, nie następuje poprzez samo fizyczne opuszczenie przez wspomnianego obywatela Unii tego terytorium w terminie dobrowolnego wyjazdu wyznaczonym we wspomnianej decyzji. Aby skorzystać z nowego prawa pobytu na podstawie art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy na tym samym terytorium, obywatel Unii, wobec którego wydano taką decyzję o wydaleniu, powinien nie tylko fizycznie opuścić terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, lecz również zakończyć pobyt na tym terytorium w sposób rzeczywisty i skuteczny, tak aby przy okazji jego powrotu na wspomniane terytorium nie można było uznać, że jego pobyt stanowi w rzeczywistości ciągłość z jego poprzednim pobytem na tym samym terytorium. Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, czy ma to miejsce, przy uwzględnieniu wszystkich konkretnych okoliczności charakteryzujących szczególną sytuację zainteresowanego obywatela Unii. Jeżeli z takiego sprawdzenia wynika, że obywatel Unii nie zakończył czasowego pobytu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w sposób rzeczywisty i skuteczny, to państwo członkowskie nie jest zobowiązane do wydania nowej decyzji o wydaleniu na podstawie tych samych okoliczności faktycznych, które doprowadziły do decyzji o wydaleniu wydanej już wobec tego obywatela Unii, lecz może oprzeć się na tej ostatniej decyzji w celu zobowiązania go do opuszczenia swojego terytorium.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 czerwca 2021 r. – Boliwariańska Republika Wenezueli / Rada Unii Europejskiej
(Sprawa C-872/19 P) (¹)

[Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez państwo trzecie – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Legitymacja procesowa czynna – Przesłanka, zgodnie z którą środek będący przedmiotem skargi musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio – Pojęcie „osoby prawnej” – Interes prawny – Akt o charakterze regulacyjnym niewymagający przyjęcia środków wykonawczych]

(2021/C 320/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Boliwariańska Republika Wenezueli (przedstawiciele: L. Giuliano i F. Di Gianni, avvocati)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Mahnič i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 września 2019 r., Wenezuela / Rada (T- 65/18, EU:T:2019:649), zostaje uchylony w zakresie, w jakim odrzuca on skargę Boliwariańskiej Republiki Wenezueli o stwierdzenie nieważności art. 2, 3, 6 i 7 rozporządzenia Rady (UE) 2017/2063 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli..